

พระราชบัญญัติ
การสร้างทางหลวงแผ่นดิน
พ.ศ. ๒๔๕๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๕๕

เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี

พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรจัดสร้างทางหลวงแผ่นดินเพิ่มเติมขึ้น
เพื่อส่งเสริมความเจริญของประเทศ

ตอนที่ ๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ มกราคม ๒๔๕๕

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ การสร้างทางหลวงแผ่นดิน พ.ศ. ๒๔๕๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๕๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“สร้าง” หมายความว่า การจัดทำทางหลวงแผ่นดินขึ้นใหม่ หรือการบูรณะทางหลวงแผ่นดินที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น และให้หมายความตลอดถึงการสำรวจแนวทาง การสำรวจ การ ทดลองหรือการค้นคว้าวัสดุสำหรับก่อสร้าง

“ทางหลวงแผ่นดิน” หมายความว่า ทางหรือถนนซึ่ง จัดไว้เพื่อประโยชน์การจราจรสาธารณะทางบก นอกจากทางรถไฟ และให้หมายความรวมถึงสะพาน ท่อ หรือรางระบายน้ำ อุโมงค์ ร่องน้ำ กำแพงกันดิน เขื่อน รวเขต หลักระยะป้ายจราจร เรือสำหรับขนส่งรถข้ามฟาก ท่าเรือสำหรับขนลงรถ และ อาคารหรือสิ่งอันเป็นอุปกรณ์ของงานทาง บรรดาที่ได้จัด

ตอนที่ ๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ มกราคม ๒๔๘๕

ไว้ในขอบเขตที่ดินทางหลวงแผ่นดิน และเพื่อประโยชน์แก่
ทางหลวงแผ่นดินนั้นด้วย

มาตรา ๔ ให้มีเงินทอนสำรองชั้นเรียกว่า “เงินทอนสำรอง
สำหรับสร้างทางหลวงแผ่นดิน”

มาตรา ๕ ให้กระทรวงคมนาคมจัดสร้างทางหลวงแผ่นดิน
ภายในความหมายแห่งมาตรา ๓ ทางหลวงแผ่นดินที่จะจัดทำ
ขึ้นใหม่จะได้ประกาศแนวทางชั้นไว้โดยพระราชกฤษฎีกาเป็น
รายปี

มาตรา ๖ ภายในเวลาสี่ปี นับตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัติ
นี้ ให้จ่ายเงินไม่เกิน ๑,๑๓๔,๕๐๐,๐๐๐ บาท จาก “เงินทอน
สำรองสำหรับสร้างทางหลวงแผ่นดิน” ให้แก่กระทรวงคมนาคม
ตามที่ได้กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา เพื่อจัดสร้างทางหลวง
แผ่นดิน ตามความในมาตรา ๕

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม มีหน้าที่รักษาการตามพระราช
บัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
จอมพล ป. พิบูลสงคราม
นายกรัฐมนตรี